

digt, hvis der hviler en uretfærdig Skat paa Arbejderne eller de lavere stillede Samfundsklasser, men det bliver jo lettere for dem at bære den, naar deres Indtægter ogsaa forholdsvis ere stegne, selv om man dertil spier, at ogsaa Prisen paa de nødvendige Tydemidler er stegen. Ganske anderledes forholder der sig derimod med Embedsstanden. Dens Løn er ikke stegen eller i alt Fald stegen saa ubetydelig lidt, at det er at regne for Nul, men de Skatter, som den lavere stillede Embedsklasse svarer, altsaa den Klasse, der kan gaa ind under Kategorien de mere ubemidlede Samfundsklasser, ere ikke bestomindre stegne, og hvad der tilmed er steget for Embedsstanden — jeg haaber, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) vil erkjende Rigtigheden deraf i Genhold til hans Udtalelser om Arbejderneovre i Ministerierne — det er Arbejdet for Embedsstanden i alle Charger, det være sig iblandt de militære eller de i Ministerialbygningen arbejdende. Til Trods for, at deres Løn ikke er stegen, og til Trods for, at de maa svare de samme Skatter som tidligere, er deres aandelige Arbejde, om jeg maa kalde det saa, steget meget betydeligt. Det er en Betsatning, der søles paa en langt mere trykkende Maade, og skulde det ærede Medlems Udtryk om, at der er megen Lidelse i de ubemidlede Klasser, være sand, vil jeg dog anmode det ærede Medlem om dertil at spie, at den gennem Arbejdets Svæd af Embedsmænd ydede Skat søles haardere og mere trykkende end Arbejdernes Lidelser for Diebliffet. Der er jo, naar man vil se Sagen fra en anden Side end just den at lette Byrderne ved at sætte Skatterne ned, ogsaa den Side at se Sagen fra, at man kan gjøre Sit til, at Indtægterne gjen-nem positive Foranstaltninger, som jeg vil kalde det, blive større for dem, der trænge, og at man altsaa gennem Lovforslag paa forskjellige Omraader kan lette Afdgangen til en større Indtægt for de forskellige Samfundsklasser. De kunne jo ligeledes støttes ved forskellige Forsørgelsesinstitutioner — det er sagt her saa ofte, og jeg undser mig ikke for at nævne det igjen — nemlig ved Alderdomsforsørgelse. Jeg nævner særlig dette, fordi de ærede Herrer kunne finde mit Navn iaar ligesom forrige Aar blandt Forslagsstillerne til, at en saadan Alderdomsforsørgelse kan blive tilveie-bragt. Jeg prætenderer ikke, at dette Forslag skulde være uden Mangler, jeg er endogsaa sikker paa, at der kan være Maader, det kunde være bedre at ordne Sagen paa — enkelte Paragrafer kunde være bedre redigerede og opsatte —, end det er foreslaaet i det Lovforslag, som vil komme frem om ikke lang Tid. Jeg gaar med dertil, fordi jeg dermed bestemt antyder, at jeg er en Tilhænger af dem, der mene, at det er nødvendigt ikke længere at tøve med eller opsætte Forbedringer paa det sociale Omraade, men at man gjør

bedst i af Hensyn til en rolig Udvikling at tage fat paa Arbejdet saa snart som muligt.

Blandt de af mig berørte positive Forholdsregler skal jeg drøfte et enkelt Punkt, som jeg haaber vil være tilstrækkelig oplysende. Det er en gammel, bekendt Sag heri Folkethinget: Fiskeriernes Stilling heri Landet. Det er for kort Tid siden lykkedes, og derfor tror jeg, at Regjeringen forjener en varm Tak, at faae afluttet en Konvention angaaende Fiskeriet i Nordboen, altsaa langs Syllands Kyst. Det Spørgsmaal er altsaa bragt ud af Verden. Der staar derimod endnu tilbage et andet Spørgsmaal af lignende Art, vedrørende Østkysten af Sylland. Forholdene her ere ikke heldige. En af de væsentligste Aarsager hertil er, at Fiskeriloven ikke er kommen istand; thi havde den været bragt istand, vilde ogsaa Spørgsmaalet om fremmede Fiskeres Adgang hertil have været berørt i den. Man har henvendt sig til mig herom. Jeg skal nævne en Plads, og jeg kunde nævne flere, men jeg vil nævne den vigtigste, og det er Anholt. Der er meddelt mig, og det anser jeg for fuldstændig korrekt, at de svenske Fiskere trænge sig langt ind under Den og kort og godt fortrænge Fiskerne, og Chefen for den Kanonbaad, der var udsendt for at varetage Fiskeriforholdene, har selv erklæret, at det var ham uklart, hvorledes hans Stilling skulde være ligeoverfor de svenske Fiskere ved Anholt. Det er mig samtidig bekendt, at der er indsendt et Andragende til Ministeriet, og jeg forventer derfor, at det høitærede Ministerium vil behandle denne Sag med Velvillie og navnlig saaledes, at det vil gjøre Sit til, at der iaar kan komme faste og regelrette Bestemmelser i Forholdet mellem danske og fremmede Fiskere paa den Side af Syllands Kyst. Thi det dreier sig ikke alene om at faae oprettet et retsligt Forhold mellem de forskellige danske Fiskere, men det dreier sig virkelig om, at Fortjenesten for de danske Fiskere vilde kunne blive ikke ubetydeligt større, naar de danske Farvande være forbeholdte Danske, Indsødt. Jeg tillader mig at nævne dette Exempel paa en positiv Foranstaltning. Jeg kunde nævne et andet Forhold, som jeg haaber, at Regjeringen ligeledes vil have et aabent Die for, nemlig Fiskeriforholdene ved Island. Der tilskydes, saavidt mig bekendt, aarlig en Sum til Island; jeg tror, at denne Sum meget let kunde spares, og at der endda kunde gives Overskud fra Island, navnlig naar man med tilstrækkelig Interesse lagde Vægt paa et forbedret og forandret Udvikling af Fiskeriet deroppe.

Medens jeg nu har Ordet, vil jeg omtale de sidste Spørgsmaal, som jeg skal tiltaa, har en særlig Interesse for mig eller rettere for den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere her i Thinget. Jeg haaber imidlertid, at Sagen vil